

ÉR HAZUDNI
A SZERELEMÉRT?

*Szerelem, manipuláció,
álmok és hazugságok.
Aladdin és Jázmin
története, ahogy eddig
sohasem láttad.*

Halld a szív
szavát

finep
selection

R Ó B E R T K A T A L I N

RÓBERT KATALIN

Halld a szív szavát

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

I.

MINKET VÁR A VILÁG

Dini

HATALMAS TÖMEG GYÜLT ÖSSZE A RÉTEN. Dini keresztbe fonta a karját, nekidőlt egy fa törzsének, és figyelte, hogyan tapossák egymást, hogy a tévések közelébe jussanak. Szórólapokat kellett volna osztogatnia, de még az is okosabb döntésnek tűnt, hogy szétszórja őket a levegőben. Most úgysem fog senkit érdekelni a kalandpark, hiszen itt a valódi élmény...

– Csórhatnánk ezt-azt – bukkant fel mellette Abu. A szemébe húzta a baseballsapkáját, begyűrte alá a haját is, amitől egyáltalán nem látszott lánynak, de talán ez volt a célja. Valami stresszlabdát dobálgatott egyik kezéből a másikba, mostanában állandóan ezt gyomrozgatta. Állítólag kapta valakitől, Dini inkább nem firtatta a dolgot.

– Melózom, most nem lehet – tiltakozott, de azért ő is felmérte a tömeget. Nagyon könnyű célpontot nyújtottak volna. Sokan a farzsebükbe tolták a tárcát, mintha megbíznának a teljes emberiségben. Biztos volt gyerekszobájuk. Azt mondják, az segít kiépíteni az ilyen bizalmat.

Dini nem bánta, hogy még nem dobták ki a kalandparkból, mert nem szeretett a lopásra hagyatkozni. És nem csak azért, mert melós volt, vagy kényelmetlen.

Abu oldalba bökte.

– Csak kölcsönvehetnénk valamit. A nosztalgia kedvéért...

Dini a fejét csóválta. Abu imádta a csínyeket. Néha lenyúlt egy telefont, és random számokat hívogatott róla, vagy beállított egy PIN-kódot. Utána sokszor még vissza is lopta a gyanútlan tulajdonos zsebébe vagy táskájába a készüléket. Aztán csak röhögött, amíg az a fejét dörgölve bámult a képernyőre.

A lány várt még néhány másodpercet, hátha Dini meggondolja magát, de ő addigra talált valami sokkal izgalmasabbat a nosztalgia-lopásnál, és már őt figyelte. Abu mondott valamit, de Dini csak intett neki, úgymint a lány faképnél hagyta. Alacsony és vékony volt, a bő ruhák még kisebbnek mutatták, és elfedték az alakját. Abu mindig azt mondta, aki láthatatlan, könnyen okoz meglepetést.

Dini tekintete visszatért a lányhoz, akit kiszúrt. Ő aztán nem volt láthatatlan. Tizenhét-tizennyolc lehetett, és egyre a haját igazgatta. Teljesen átlagos, barna haja volt, teljesen átlagos, állig érő frizúrával, ahogy átlagos a lány farmere és pólója is: be kellett volna olvadnia a tömegbe, valahogy mégsem tette. Egyszerre volt benne valami zavartság, és nézett ki mégis menőnek.

Dini figyelte, hogyan sodródik a mászófalak felé, és ő is neki-lódult. A tévések kihoztak legalább három kisbuszt, felállítottak két mászófalat meg egy színpadot, és a mobilhangszóróikból egymást túlharsogva üvöltött a *VarázsÉlmény* szlogenje, főtéma zenéje, no meg annak a sorozatnak a címdala, amiben az a színészcsaj szerepel, akinek az egész alakos plakátjaival el akarták adni az idei *VarázsÉlményt*. Szóts Jázmin.

Dini korábban látta a *VarázsÉlményt* Abu meg az anyja miatt. Az élő adásokban a játékosoknak szabadulósobákból kell kijutniuk, vannak ügyességi meg erőnléti feladatok, ráadásul a gyorsaság is számít. Itt most a mászófalas versennyel idézték meg a játékot.

Szöts Jázmin még sosem jelent meg a műsorban. Dini végigmérte a plakátalakot. Megszerkeszthették, mert kerekesebb meg nagyobb volt a szeme, mint a tévében, a haja pedig baromi dús és hosszú. Dini elképzelte, milyen lenne megérinteni, de aztán visszaterelte a gondolatait a barna lányhoz a tömeg szélén. Maradjunk meg a realitás talaján! Még egy kicsit...

– Komolyan sorba akarsz állni? – szólította meg a lányt az egyik mászófal közelében.

Ő úgy fordult meg, mintha belecsípett volna. Kék volt a szeme, egészen sötét. Valahogy túl hidegnek tűnt tőle a tekintete. Sűrűn pislogott, talán így akart szexinek látszani. Végül is bejött, bár Dini enélkül sem tudott máshova nézni, csak rá.

– Mert varázsélmény nem csak itt van – intett a mászófal felé.

– Tényleg? – A lány keresztbe fonta a karját, és hátrébb mozdult, de a tekintete várakozón meredt Dinire. Jó kilátások.

– Ha akarod, elviszlek egy jobb helyre.

– A *VarázsÉlmény*nél? – pillantott a lány vissza a hatalmas óriásplakátra, amin a valóságshow logója virított.

– Valahova, ami nem megrendezett és előre lejátszott.

A lány arcán hirtelen meglepően jókedvű mosoly ömlött el.

– Előre lejátszott?

– Persze. Ne légy naiv, ebbe a játékba nem jutnak be átlagos emberek. Egyik játékba sem. Vagy ha igen, akkor csak azért, hogy lehessen röhögni rajtuk, de nem fognak a nyeremény közelébe kerülni.

– Tudod, hogy mi a *VarázsÉlmény* nyereménye?

– Nem. – Dini vállat vont. Próbaképpen hátrébb lépett, a lány mozdult utána. Legszívesebben elvigyorodott volna, de nem akart túlzásba esni. Az ilyen lányok nem szeretik a beképzeltséget. – Nem szoktam olyan nyereményekkel foglalkozni, amikre esélyem sincs. Csak olyasmire hajtok, amit meg tudok szerezni...

A lány tetőtől talpig szemügyre vette.

– Most felvágós vagy, vagy kishitű?

– Mondd meg te!

A lány felnevetett. Kellemes volt a hangja, és valahonnan ismerős is, pedig Dini meg mert volna esküdni arra, hogy még nem találkoztak.

– Na, mutasd a valódi élményt!

Dini most igenis elvigyorodott.

Megfogta a lány kezét. Kellemesen meleg volt, kicsi és puha. Dini elindult az emberek között, és akkor sem engedte el a lányt, amikor már kikeveredtek a legnagyobb tömegből, és nem kellett attól tartaniuk, hogy elszakadnak egymástól. Már jó ideje lépkedtek a rét szélén, mire a másik könnyedén kihúzta az ujjait Dini kezéből. Aztán a haját kezdte igazgatni, mintha csak ez lett volna a célja a mozdulattal. Ügyes.

A hangfalakból előrecsegő hang utánuk nyúlt, ahogy a kalandpark felé haladtak. Kint a réten éppen ketten versenyeztek a mászófalon, a *VarázsÉlmény* műsorvezetője meg úgy közvetítette minden mozdulatukat, mintha élet-halál harc lenne. Mintha már a játékban lennének. Dini a lányt nézte, hogyan pillant még egyszer hátra, aztán lódul meg, hogy felzárkózzon hozzá.

Már nem kellett sok, és végre elérték a kalandpark bejáratát.

– Viselkedj természetesen! – utasította Dini a lányt.

Egyenesen a bejárat felé indult. Csak látásból ismerte a fiút, aki segített feltenni a karszalagokat, de azért üdvözlésre emelte a kezét, miközben elsétált mellette.

– Jól vagy? Sokan vannak? – kérdezte, és a háta mögött intett a lánynak, hogy oszonjon be, amíg ő bólogatott a jegyellenőr szavaira.
– Kitartás, szólok, hogy küldjenek neked egy kis vizet!

– Köszí – ragyogott fel hálásan a srác arca.

A lány addigra sikeresen beoldalgott. Nem is bénázott, tökéletes természetességgel nézegette a különböző pályaszínezések jelentését, pedig Dini tartott attól, hogy ideges lesz, és emiatt feltűnő. Elmart két hevedert és két kis üveges vizet a betanítóktól, aztán a lány mellé penderült, elkapta a karját, és húzta maga után a pályák felé.

Tanakodó családokat, sívítózó gyerekeket kerülgettek, az animátorok éppen két tízévesnek látszó kölyköt győzködtek, hogy ne menjenek a fekete pályára. Dini nem próbált elrejtőzni. Mosolygott, biccentett, de azért meggyorsította a lépseit.

– Dini! Mit művelsz?!

– Tégy úgy, mintha nem neked szólnának! – suttogetta Dini a lány fülébe.

– Nem nekem szólnak.

– Helyes, jól megy! – nevetett Dini. – Mi a helyzet a kötélmászással?

A lány rábámult. Odaértek a leghosszabb csúszópálya feljáratához. Szerencsére éppen senki sem lófrált a közelben. Tényleg elszipkázta a *VarázssÉlmény* a népeket...

– Tiéd a hágcsó! – mutatott Dini a létrára. Ő a zsebébe rejtette a vizeket, vállára vetette a hevedert, majd rámarkolt a kötéltre. Szeretted az érintését, a sprőd fonatokat a tenyere alatt. Zárás után sokszor

belógtak Abuval. Versenyt másztak, mindent kipróbáltak, övük volt a világ. Mintha senki sem létezne rajtuk kívül.

– Dini, azonnal gyertek le! – Ez a főnöknő hangja volt. Dini hetek óta gyűjtötte nála a rossz pontokat, viszont már úgysincs sok hátra a nyárból, szóval eggyel több vagy kevesebb nem számított.

– Bajban vagyunk? – kérdezte a lány, amikor felért a kötélletrán.

– Csak ha elkapnak – vont vállat Dini. – Ott kapaszkodj, ide lépj!

A lány nem szerencsétlenkedett. Úgy emelte a lábát, mint aki megszokta, hogy öltöztetik. Dini rutinosan állította be rajta a hevedert és a beülőt, ő csak utána kapta magára a másikat. Két szempilantás, és készen álltak. Ideje is, mert a főnök utánuk küldött valakit.

– Ugye nincs tériszonyod? – Kattant a fém, ahogy Dini rögzítette a csigát a drótra.

– Nem gondolod, hogy későn kérdezel?

– Helyes.

Meglökte. Nem ért a fenekéhez, pedig jól nézett ki, de nem akarta elsietni. Majd biztos lesz rá alkalom a pálya végén. A csiga surrogott, a lányból vidám sikkantás szakadt ki. Fél kézzel a haját markolta. Döbbenet.

Dini lepillantott: két kidobó is elindult felfelé. Szerencsére nem animátorok, azok már itt lennének a nyakában, de ez a két pasi tohonya és ügyetlen volt. Dini a talpával söpört feléjük egy kis fűrészpont. Felbámultak, éppen ahogy számította. Az egyik ösztönösen kapott a szeméhez, aztán a hágcso után, mert megingott a fokon.

Dini torkát kaparta a röhögés, de nem akart több időt vesztegetni rájuk.

– Mennem kell, nem hagyhatom egyedül a vendéget! – szólott még le, és a dróthoz lépett.

Felcsattintotta a csigát, alaposan ellökte magát a platóról. Süvített körülötte a szél, szabadságillata volt a levegőnek. Eltűntek a háta mögül a biztonságiak, de még nem ért oda a lányhoz. Múlt és jövő között lebegett, a jelen pillanatában, amikor nem áll másból a világ, csak lehetőségekből.

Aztán megérkezett a következő fához. Talppal tompította az ütközést, végigrezgett a lábszárán, combján, csípőjén a csattanás. Dobolt a szíve. A lány ott állt a platón, a haja kócos, az arca kipirult. Dini egy pillanatig csak nézte, milyen szép.

– Folytasd a következővel, itt még utolérhetnek – intett neki.

A lány olyan magabiztosan csattintotta fel a csigát, mintha részt vett volna oktatáson.

– Gyorsan tanulok – vetette oda Dininek, mikor észrevette a pillantását. Ellenőrizte a hevedert, aztán ellökte magát. Dini nézte a fenekét, ahogy távolodik. Piszok formásnak látszott.

Még két csúszás kellett, hogy eljussanak a pálya végére. Itt nyugtuk lesz egy ideig, az tuti. A lány nekidőlt a fa törzsének, nyitott tenyérrel árnyékolta le a szemét, és bámulta a távolban a fák sötétzöld lombkoronáját. Tíz méter magasságban voltak, de innen pont rálátak a völgyre. Végtelennek látszott a világ. Valahol a messzeségben a nap megcsillant a Balatonon, de talán csak Dini tudta, hogy az ott a tó vize, a lány nem is azt nézte. Inkább a rétet figyelhette. Elmosódott foszlányok jutottak el hozzájuk a fák felett a harsogó zenéből, a sokféle zöldet megtörte a *VarázsÉlmény* kék-vörös plakátja.

– Az összes hely közül ez a leggyönyörűbb – sóhajtott a lány.

– Néha az is elég, ha más szemszögből látod azt, amit mindennap bámulhatsz. – Dini tekintetét nem eresztette a tó vize.

A lány ajkán mosoly játszott, de tényleg a tévéseket nézte. Vajon imádja a valóságshow-t, vagy közéjük tartozik? Dini tekintete újra

végigfutott az alakján. Ápoltság volt a keze és jó minőségű a farmere. Egyszerűnek akar látszani, de nem az.

– A tévétől vagy?

A lány összerendezte.

– Hogy hívnak?

– Julcsi.

Nem tűnt Julcsinak, de Dini ráhagyta.

– Kérsz csokit?

– Azt is lenyúltad menet közben valahonnan? – kérdezte állítólag-Julcsi, miközben kinyitotta az egyik vizesüveget. Lenyúlásban ő sem gyenge, úgy látszik.

– Ugyan, nem most hoztam. Abuval van itt titkos tartalékunk.

– Ki az az Abu?

– Az unokatesóm.

Julcsi felnyögött, amikor Dini hasra vetette magát a platón, és mélyen lenyúlt az oldalán. Abu erősítette fel a deszkák aljára a csokikat, és kitarítottak, mert Abu profi az ilyesmiben. Dini diadalmas vigyorral mutatta fel a két szeletet, miután előrángatta őket.

– Hölgyem!

Letelepedett a platóra, hátát a fa törzsének vetette. Zöld- és faforgácsillat szökött az orrába, aztán valamilyen virágos parfüm, mert Julcsi is leült mellé. Elfogadta a csokit, de egy darabig finnyásan forgatta az ujjai között. Talán túl olvadtnak találta. Dini azon töprengett, nem lenne-e jobb még a csoki előtt megcsókolni. Akkor érezné az ízt.

– Gyakran jössz ide? – kérdezte Julcsi, és körülnézett.

– Ez az én birodalmam.

– És mit szól ehhez a nő, aki utánunk küldte a kidobókat?

Dinit nem érdekelte. Túl sok álmatlan éjszakája lenne, ha mások véleményén rágódna.

– Ha az embernek semmije sincs, úgy tesz, mintha minden az övé lenne.

A lány megcsóválta a fejét.

– Jobb, mintha azt hinnék, minden a tiéd lehet... Akkor bezárnának örökre, mondván, ráérsz felfedezni a világot.

Dini összevonta a szemöldökét, de Julcsi nem tett hozzá többet, inkább a réten masszának látszó sokaságot bámulta. Felharsant egy új dallam, feléjük sodorta a szél, Dini csak azért ismerte fel, mert Abu anyja odáig volt érte: egy sorozat főcímdala. Julcsi kiegyenesedett ültében.

– Már ennyi az idő?!

– Neked filmzenék mondják meg az időt?

– Hogy lehet a leggyorsabban visszajutni?

– A tévésekhez? Van egy libegő arra, de szerintem mindjárt ide is érnek érted. – A fák között kanyargó úton porzott az autó, amiben a kidobók közeledtek. Ezért problémás napközben belógni. Zárás után bezzeg senkit sem érdekel, hogy Abuval mit csinálnak...

– És akkor te bajban leszel? – nézett rá Julcsi.

– Csak ha elkapnak!

Dini a hágcsó felé intett. Julcsi lekapcsolta a hevedert, majd gyors, könnyed mozdulatokkal ereszkedett le. Szinte odatoppant az éppen begördülő autó elé. Mondott valamit a sofőrnek, és jó lehetett figyelemelterelésben, mert szó nélkül nyitották neki az ajtót. Dini elvigyorodott. Menő a csaj.

Már majdnem elindult ő is lefelé, amikor észrevette a telefont a fatörzs mellett. Julcsi zsebéből csúszhatott ki.

Szúrt a szeme a kontaktlencsétől. Jázmin azon kapta magát, hogy folyamatosan pislog, mintha flörtölni próbálna. Persze, sosem árt, ha ártatlannak mutatja magát, ha már éppen most győzte meg a helyi kalandpark kidobóembereit, hogy ne egyszerűen csak kidobják, hanem fuvarozzák el egészen a lakókocsiig. És még örülhetett, ha nem késik el teljesen. És nem kap egy prédikációt apától vagy egy kioktatást a Sáfártól.

Csak a Sáfárt ne... Ahhoz most nem lett volna gyomra.

Szerencsére minden csúszott a bemutatón, és épp egy utolsó utáni mászóverseny indult, amikor visszaértek a réthez. Mosolygott, és hálnak tettette magát, de aztán elsiklott a tömegben, mielőtt a sofőr kitalálta volna, hogy kér valamit a fuvarért cserébe.

– Jaj, hála az égnek! – Julcsi ott toporgott az öltözőkocsi mellett, úgy dörzsölgette a kezét a kötényébe, mintha izzadságot törölné le.
– Már vagy ötször hívtalak, Jázmin, megígérted, hogy időben visszaérsz!

Julcsi zseniális sminkes és fodrász volt, de magánemberként határozottan túl sokat görcsölt.

– Itt vagyok, nem?

Jázmin fellendítette magát a kocsiba, és azonnal bele is huppant a legközelebbi székbe. Tükrök, görgős ruhaállványok, smink- és fodrászkellékek uralták a hosszúkás, szűk teret. Jázmin beletúrt a parókába.

– Ne tépd! – szólt rá Julcsi, és mögé lépett. Jázmin sóhajtva lehunyta a szemét. Tudatosan lazította el az izmait, amíg a fodrász a fején motozott, hogy levegye a barna bubifrizurát, aztán kibontsa a szoros kontyból a haját.

Jólesett a paróka súlya és a csatok szorítása nélkül, Jázmin egyszerre lélegzett fel a fejbőrével.

– Találkoztam egy sráccal – mondta hirtelen. Maga sem értette, miért hozza szóba Dinit, talán mert kicsit szégyellte, hogy Julcsi nevét használta előtte.

– Mondj el mindent! – felelt a nő izgatottan.

Jázmin úgy tett, mintha azért hallgatna, mert a kék kontaktlencse eltávolítására kell figyelnie. Valójában óvni szeretne volna még az emléket. Megtartani magának. Úgysem marad több ebből a fiúból, ebből a találkozásból, csak egy emlék.

Dini izgalmasnak tűnt a napbarnított bőrével és egészen sötét szemével. Göndör haja a homlokába lógott, és amíg a kötélpálya egy-egy szakasza között várt rá, Jázminnak alkalmat adódott feltűnésmentesen megfigyelni, mennyire könnyedén mozog, milyen izmos a karja. Látszott, hogy a nyarat a kalandparkban töltötte, és nem csak lent ácsorgott a pénztárban.

Jázminnak többnyire ennyi jutott a hétköznapi emberek szórázásaiból: kiosont köztük a bemutatókon, esetleg néha otthon is, de szigorúan álruhában, hogy ne kerüljön fel a közösségi oldalakra azonnal a híre. Úgyhogy minden olyan alkalmat nagy becsben tartott, amikor végre egy kicsit más lehetett. Nem Szóts Jázmin, nem sikeres tini színésznő, nem egy sorozat főszereplője, nem egy tévécsatorna arca.

Senki. Néha csak ennyit szeretett volna: senki lenni, éppen annyira átlagos, mint azok a lányok, akik a középiskolában unatkozva kommentelik a csatorna Facebook oldalán a bejegyzéseket. Akik izgulnak a jegyeiken meg az érettségien, és hogy felveszik-e őket a megfelelő egyetemi szakra, azon gondolkoznak, elhívják-e őket valaha randira, megcsókolja-e őket a fiú, aki tetszik nekik.

– Na, ne csigázz, milyen volt az a fiú? – kérdezte Julcsi, miközben gyors mozdulatokkal kezdte sminkelni.

– Jázmin! – Egy ököl csattant keményen a kocsi ajtaján. – Öt perc! Julcsi összerendezt.

– Semmire sem lesz az alatt időnk... Ott a ruha, amit előkészítettek neked, és talán elég lenne egy visszafogottabb smink, mert mire elkészülök mindkét szemeddel, legalább tíz perc, és még fel sem öltöztél...

– Az öt perc sosem öt perc – vont vállat Jázmin. Kivéve egy reggeli műsorban. Bár ott sem öt, hanem inkább három és fél. – Csak csináld, ahogy jónak látod.

– Jó, de addig mesélj a fiúról!

– Belógtunk vele a kalandparkba.

– Juj, felmentél valamelyik pályára is?

Jázmin nagyon régen élvezett valamit ennyire. Talán a vadmentős forgatás volt utoljára ilyen, de az csak forgatás volt, ez meg teljesen szabad. Dini biztosan azt hitte, aggodalmaskodni fog, de Jázminnak nem okozott gondot, hogy természetesen viselkedjen, hogy eljátszsa, ott a helye. Teljesen felpörgette a pályák gondolata. Ha tehetne volna, könyörög apának, hogy vigye el valami efféle helyre. Ha elég ideig maradna, biztos látna madarakat is. Már most is elcsípte egy légykapó énekét.

Csak éppen, ha sikerülne elérnie, apa a Sáfár tanácsára biztosan kibérelné az egész helyet, nem hagynák békén nézelődni, hanem végig forgatnának, amíg a pályákon menne. És szerencsétlenkednie kellene.

– Én biztosan félttem volna fent a magasban – mondta Julcsi, és intett Jázminnak, hogy hunyja le a szemét. – Még a létrán is félek, nemhogy egy ekkora fán!

Nyikordult az ajtó és felerősödött a zsvaj; valaki benyithatott az öltözőbe. Friss levegő simította végig Jázmin karját.

– Hogy állsz, kicsim? – kérdezte apa. Dobbantak a léptei, ahogy felkapaszkodott a fém lépcsőfokokon az öltözőkamionba. – Kezdenénk a műsort. Ez már a fellépőruhád?

Julcsi hátralépett, Jázmin pedig végigpillantott a farmeren, amit felkapott, mielőtt kiszökött volna. Biztosan a haját tépné mindenki a stylist teamben, ha így állna színpadra.

– Két percet kérek.

Apa bólintott, és kettesben hagyta őket. Kész szerencse, hogy csak egy vékony ruhát és magas sarkú cipőt kellett magára kapnia. Julcsi sietve rendezgette a haját, Jázmin orrát megtöltötte, tüdejét kaparta a lakk, ahogy ráfújta. Aztán mehetett.

– Ideje volt... – jegyezte meg a Sáfár, amikor Jázmin végre csatlakozott a színpad mellett várakozókhoz. Irreálisan magas alakja sötét árnyéknak tűnt a fekete-vörös ruhákban, amiket viselt. – Az időpontok rád is vonatkoznak, nem vagy hercegkisasszony.

Jázmin összeszorította a száját, nehogy visszaszóljon. Inkább a tömeget pásztázta, hogy ne is kelljen a férfirá néznie. Sáfár csak megjegyzéseket tudott tenni, még akkor is, ha Jázmin pusztán állt egy helyben. Mindig éreztette vele, hogy nem elég jó.

A technikusok éppen végeztek a tavalyi *VarázsÉlmény*-nyertes mikroportjával. A szerződése kötelezte a nyári turnéra, és egészen ügyesen leplezte az unalmát, pedig a tizenötödik helyen feleltetett a műsort vezető Hántai Petya kérdéseire. Jázmin odalépett melléjük, de vele senki sem foglalkozott.

– Én kézi mikrofont kapok? – kérdezte. A technikus arcán zavar és meglepetés látszott, amikor meghallotta a kérdést.

– Neked nem szántunk semmilyen mikrofont, kicsim – szólalt meg mellette apa, és ügyetlenül megütögette a vállát, mintha valami semmiségről lenne szó. Jázmin torka elszorult.

– Akkor hogyan fogok beszélni a játékról?

– Hasznosabb, ha téged csak néznek, de nem hallanak – szolt oda Sáfár.

– De miért? – sziszegte Jázmin. – Én is játszani fogok!

– Játítani? – Sáfár odalépett elé, egészen közel. Jázminnak meg kellett feszítenie a nyakát, hogy felnézzen rá, és ettől kisgyerekeknek érezte magát. – Ez nem színészkedés, kislány. Te díj vagy, nem játékos.

– De én is képes lennék...

– Csakhogy az senkit sem érdekel! – fojtotta belé a szót a férfi.
– Az érdekli őket, hogy milyen kis csinosan ácsorogsz a cipőcskéd-ben, és ennyi.

– De...

A Sáfár nem várta meg a válaszát. Odalépett a tavalyi győztes elé, és mondott neki néhány szót. Halkan beszélt, de a fiú elsápadt, ahogy hallgatta. Jázminban együttérzés ébredt, pedig a srác egyébként nagyon idegesítette, mert túl közel nyomult hozzá a tavalyi karácsonyi partin. Hála az égnek, hogy lejár a szerződése...

– Ügyes légy, kicsim! – mondta apa, mert végre felhangzott a bevonulózene.

– Szerintem képes leszek a színpadon ácsorogni és mosolyogni – mordult rá Jázmin. Apa csak a fejét csóválta.

Pedig tényleg ennyi volt az egész. Állni a színpadon, hallgatni, ahogy Petya a tavalyi győztest meg a *VarázsÉlmény* kidolgozójaként apát faggatja. Biodíszlet. Látványelem. Akit csak nézni, de nem hallgatni akarnak.

Jutalom.

Amikor év elején apa megkérdezte, hogy részt akar-e venni az idei *VarázsÉlmény*-ben, egy pillanatra elhitte, hogy végre itt a lehetőség.

Elvégre apa a producer – de persze a Sáfár mindenbe beleszól, néha nem is úgy viselkedik, mintha szerkesztő lenne, hanem apa szeme és keze. Elfelejteti a helyét. Apa pedig nem emlékezteti rá.

Kiderült, hogy nyereménynek szánják. Akár be is csomagolhatnák egy életnagyságú dobozba, és onnan ugorhatna elő, az sem lenne megalázóbb és értelmetlenebb. A nyertes jutalma, hogy végigmehet egy teljesen új pályán az *Iskolafolyosóból* ismert Szóts Jázminnal. Azaz megmentheti egy teljesen új pályán a celebet. Nem azért, mert ő nem lenne képes arra, hogy maga is végigcsinálja a *VarázsÉlmény* feladatait. Hanem mert a Sáfár szerint az embereket nem az érdekli.

Pedig állandóan készülnek olyan valóságshow-k, amikben híres emberek szerepelnek, és mindenkit a képernyő elé szegeznek.

– És az idei év újdonsága Szóts Jázmin – harsant fel Petya hangja, alaposan megnyújtva a vezetékevében az „ő”-t –, akivel a nyertes végigcsinálhat egy menetet.

A közönség füttyögött. Jázmin arca átforrósodott, mert a mondat undorítóan kétértelműen hangzott, mégis úgy tűnt, hatásos. Legszívesebben eltűnt volna innen, de a forgatással töltött évek megtanították, hogyan nyelje le a zavart és a rossz érzést, mintha csak keserű gombóc lenne a torkában. Előrébb lépett és mosolygott.

Petya rápillantott. Adta volna magát, hogy kérdezzék. Hogy elmesélje, mit jelent neki a *VarázsÉlmény*, várja-e az idei évadot, mióta követi figyelemmel a játékokat. Adta volna magát, hogy megszólaljon, elvégre nem egy plüssmaci, akit a vásárban lehet elnyerni, hanem egy ember. De Petya nem őt kérdezte, hanem a szervezőket a nyereményekről. Hiszen neki nem szántak mikrofont.

Jázmin nyelt egyet. Nem engedte, hogy eltűnjön a mosoly az arcáról.

– Szerinted azért nem szólal meg, mert képtelen önállóan elmondani egy kerek mondatot? – kérdezte Abu. Dobálta a stresszlabdáját, és a színpadra bámult. Szóts Nagyonhíres Jázminra. Szóts Idén-megnyerhető Jázminra.

Dini is végigmérte a lányt. Jól nézett ki. Valami lenge kis ruhát kapott, amitől légies lett fent a színpadon. A lába meg egészen formás a magas sarkú cipőnek hála. Jó, nem olyan lábnak látszott, amivel az ember felmászna egy kötélhágcsón, inkább olyannak, amivel legfeljebb tipegni lehet. De nézni pont megfelel.

– Akkor biztos írtak volna neki valami szöveget, amit betanul. Elvégre ebből él.

És milyen állati jól... Dininek vissza kellett nyelnie az irigységet, ha arra gondolt, hogy ez a kiscsaj lényegében egyidős vele, és valószínűleg egy palotában él gyerekkora óta. És bármit megvehet. És bármit megtehet. És itt riszálja magát egy színpadon, ahelyett, hogy élne a lehetőségeivel.

Dini megcsóválta a fejét. Kár ezen siránkozni. Inkább Julcsit kellene előkerítenie.

– Az mi? – lépett közelebb Abu, amikor Dini előhúzta a pulóvere zsebéből a mobilt. – Mégiscsak elkapott a nosztalgikus hevület?

– Ez nem olyan! – Dini könnyedén meglegyintette a lány karját. – Elvesztette.

– Ó, ezt ismerem! – kacintott Abu. – Én is állandóan elveszett tárgyakba botlom. Na, mutasd, mit szereztünk!

Dini elhúzta a kezét.

– Le van zárva.

– Az kihívás, nem akadály!

– És amúgy is, csak vissza akarom adni neki.

Abu szeme elkerekedett a meglepetéstől. Dini nyomakodni kezdett kifelé a tömegből, a lány pedig sietve zárkózott fel mellé. Dinit most nem Jázmin érdekelte, bármilyen szexin néz is ki fent a színpadon, hanem Julcsi. Annak volt értelme. Őt érdemes megkeresnie. Odahúzódott a backstage közelébe, hátha észreveszi a lányt. Nyilván a tévénél dolgozik, biztos valami fejes lótifutija, akit agyonugráltatnak, így kellett neki egy lélegzetvételnyi szünet. Amennyire bepánikolt, hogy ideérjen, csak ez állhat a dolog mögött.

Az őrző-védő kicsit előrébb lépett, amikor Dini megindult a színpad mögötti, lezárt terület felé. Kihúzta magát, fenyegető testtartással figyelt, mint valami területét védelmező nagyvad. Még nem szólt egy szót sem, de Dini pontosan érezte a belőle áradó fenyegetést. Lecövekelt a fémkerítésnél, ami mellett tinilányok várták a tavalyi győztest – meg persze Szóts Jázmint –, hogy szelfit meg autogramot kérhessenek.

Dinit nem érdekelték a sztárok, csak megpróbált átlesni a férfi válla mögött. Komolyan, mégis mit csinál ennyi ember egy tévéműsor körül? Rádásul most legfeljebb csak egy kicsit forgatnak, hogy majd bevágjanak pár képet az előselejtezőkről szóló műsorba. Ehhez elég egy okostelefon normális kamerával, nem? Úgy látszik, a tévéseknek nem volt elég.

– Na, mutasd azt a titokzatos kódot! – Abu kiügyeskedte a kezéből a telefont, míg Dini a tömeget pásztázta.

– Ne!

Abu magasra tartott karral ugrott el előle, és boszorkányos ügyességgel tért ki, amikor Dini utánakapott. Ez a tulajdonság hasznos volt, ha éppen üldözték őket, de most rettentően bosszantotta Dinit. Nem akart feltört kódot, nem akart nagy titkokat, csak vissza

akarta adni Julcsinak a készüléket. És esetleg kicsit még elcsábítani valamerre.

Abu a fény felé tartotta a mobilt, összehúzott szemmel méregette, milyen lenyomatot hagyott rajta a csaj ujjá. Dini pontosan ismerte a trükköt: így lehet látni, melyik gombokat használja gyakran a tulajdonos. Persze, egy négyszámos kombináció feltörése ezután sem fél perc. Csakhogy ezt a telefont nem számkóddal védték.

Dini tiltakozón mordult fel, amikor Abu végigsimította a képernyőt, hogy összekösse rajta a pontokat. A telefon elutasítóan pittyent, jelezve a sikertelen próbálkozást, de Abu nem adta fel. Amennyire Dini meg tudta állapítani, legalább annyira élvezte ezt, mint a dolgok lenyúlását vagy a telefonok átállítgatását. Valószínűleg olyan játékok kellett volna neki, amik megoldoztatják az agyát.

Csak épp ha nem tudsz kaját sem venni, nem sudokura meg más rejtvényűségekre költesz. Szóval Abu másféle kihívásokat keresett magának. Dini csak most jött rá, hogy a lány közben újra és újra próbálkozik, amíg végül a képernyő meg nem változott. Dini nem látta a háttérképet, nem is akarta megnézni. Semmi köze hozzá, ez Julcsi magánügye.

Abu meglepetten bámult a szemébe.

– Nem is mondtad...

– De mondtam, hogy ne piszkáld! – vágta rá Dini, és odakapott a kikapcsológombhoz. Elsötétült a készülék. – Vissza akarom adni neki, ennyi. Nem ez az a pillanat, amikor vicces hívásokat kell kezdeményezni.

– Ahogy gondolod.

Abu összeszorította az ajkát.

Tapsvihar söpört végig a réten. Dini a színpad felé kapta a fejét, és még éppen látta, amint Szóts Jázmint lesegítik a lépcsőn a

tűsarkújában. Egy magas férfi lépett elé. Úgy nézett ki a fekete nadrágjában és vörös-fekete ingében, mint valami császár. Jázmin kikerülte, az arcán vagy rosszul leplezett, vagy nagyon is szándékosan kimutatott utálkozás jelent meg. Egy ilyen színészcsajnál nem lehet tudni, mikor játssza meg magát...

A fekete ruhás férfi Diniék felé mutatott, és Jázmin odafordult. Találkozott a tekintetük. Jázmin megdermedt, feszes tartásban állt egy pillanatig, mint a gazella, amelyik észrevette az oroszlánokat, de még nem lódult neki, hogy meneküljön.

Aztán hirtelen minden felgyorsult Dini körül. Mint egy eszetlen csorda, úgy indult meg körülötte a tömeg: hangos, lökdösődő, integető emberek vették körül, egy csapat lány csaknem feldöntötte, és Abut is odébb sodorták a telefonnal együtt. A kerítéshez tartottak. Hát persze. Most lehet elcsípni a hírességeket.

Dini hátrébb akart furakodni, de képtelen volt szembeszállni a tömeggel: mindenki előre igyekezett a fémkerítés és a sztárok felé, és nem esett le nekik, hogy ha elengednék Dinit, egy embernyi helyet nyernének. Így végül csak hagyta, hadd sodorja a forró, nyártól bűdös sokaság. Félszavak, kiáltások, káromkodások röpködtek körülötte. Egy tűsarok letaposta a lábát, arctalan masszának tűnt körülötte a tömeg. Telefont vagy fotókat nyújtogató kezek, színesre festett ajkak, reménykedő szempilla-rebegtetések sora.

Elöl Jázmin és a tavalyi nyertes, talán valami Máté vagy Márk kötelező mosollyal osztotta az aláírásokat, pózolt a fotókhoz. Mennyire nyomasztó lehet ez is! Úgy tenni, mintha örülnél, hogy idegenek fogdossák a karod, a vállad...

Dini sóhajtott. Abu baseballsapkás fejét kereste a tekintete. Azt remélte, könnyű lesz megtalálni a sok megcsinált frizura, jókedvű mosoly közepette, de eltartott jó néhány percig, mire végre

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

megpillantotta a lányt. Abu félig-meddig felkapaszkodott egy hangfalra a színpad mellett. Nyilván neki is pillanatok alatt elege lett a tolongásból.

És még mindig a telefont macerálta.

Dini fújt egyet, és legszívesebben ráüvöltött volna, hogy álljon már le, de nem akart feltűnést kelteni. Inkább megkerülte a tömeget, hogy ott menjen át a hangfalhoz, ahol már ritkább, mert csak anyukák meg elfogadó pasik várják a nyomuló kiscsajokat.

Mire odaért Abuhoz, csökkent a nyüzsgés, mert a tavalyi nyertes már eltűnt valami buszban, és Szóts Jázmin is úgy festett, mint aki nagyon szeretne szabadulni. Az őrző-védősök eléggé a kezére is játszottak ebben, mert elkezdték terelgetni az embereket. Abu leugrott a hangfalról, a kitaposott fű elnyelte a talpa csattanását.

– Mit műveltél? – fakadt ki Dini, és a telefonért nyúlt.

– Ne izgulj, nem hívtam fel senkit.

Dini ezt legfeljebb azért hitte el, mert nem látta a lányt telefonálni. Azt az ártatlan nézést, amivel Abu próbálkozott, aligha vehette be.

– Vissza kell adnom.

– Sosem akadályoználak meg benne – somolygott Abu. Diniben egy pillanatra felmerült a kérdés, hogy mit láthatott a telefonon. Szuper fotókat Julcsiról? Vagy valami még izgalmasabbat? De Abu nem várta meg, hogy rákérdessen: sarkon fordult, és meglépett a hazafelé indulók áradatában.

Dini visszatért a kerítéshez. Csak néhány szerencsétlen reménykedő lődörgött még ott, akiket a fekete ruhás kidobó inkább elnézően figyelt, nem bosszúsan. Nem úgy Dinit, amikor elkezdte megkerülni a kerítést.

– Hohó! Vége a műsornak!